

Úvod

Příjemná vlhá letní noc...už téměř rokem opět vládne mír. Už je tomu téměř rok, kdy plameny války pohasly a potoky krve vyschly. Rok od chvíle, kdy Dračí srdce přestalo navždy tlouct a Ur – Garash, brána pekelná, se propadl do zkázy.

Gryfí říše

Královna Isabela vládne ze svého zlatého trůnu v Talonguardu. Svatá Gryfí říše, země požehnaná samotným Elrathem, drakem světla, došla vytouženého pokoje. Vzkvétá a lidé pomalu zapomínají, ač úctu ke jménům těch, kteří padli při obraně jejich domovů si budou už navždy předávat z generace na generaci. Už není strachu, není nenávisti, není bolesti ani zloby.

Královna vstává od stolu pokrytého pergameny, odkládá pero a vchází na balkon. Ozývá se zaklepání na dveře. „Pojď dál, Cedriku...“ , řekne jemný hlas, zatímco oči se zasněně zadívají na oblohu. Ruka položí táč s vínem na stůl. Okamžiky plynou, královna se pomalu otáčí, její oči se plní strachem a ústa se otevrou k výkřiku...čepel dýky se zaleskne.

Nemrtví

První mezi nekromanty, Aranthir, shlíží ze svého trůnu z kostí na zemi skrytou závojem oblak temnějších než nejčernější myšlenka. Monolity vysávají ze země manu a mágové z Hereshe obnovují svoji zašlou slávu. Tak rozkázal jejich pán po porážce nemrtvých armád, když ztrestal její strůjce a jméno pána Markala nechal navždy zneuctít. Tolik bohatství Hereshe bylo navždy pryč, milenia výzkumů, nespočet záznamů, stavby starší než paměť smrtelníků, to všechno padlo za oběť barbarské touze po moci. Nastal čas obnovy.

Na kamenných katafalcích leží těla, akolyté v černých kutnách procházejí poslední zkouškou jejich umění. První nekromant prochází doprovázený dvěma mistry mezi nimi jako stín. Nože se zařezávají do masa, extrakty vlévají do prázdných žil...tříští se sklo... Aranthir několika kroky přistupuje ke katafalku, kde neobratný akolyta rozbil nádobu. „Sejmi kápi...“ , nařizuje hlas chladnější než led, akolyta uposlechne a v těch ledových očích pána nekromantů se zableskne poznání...ozývá se šílený výkřik... mrtvola vybuchuje.

Podzemí

Hluboko pod zemí, v sále na jehož stěnách se leskne led, na trůnu z krápníků ztracen v myšlenkách sedí Raelag, pán temných elfů. Slabí museli zemřít, aby silní mohli napravit jejich chyby. Zase poteče krev, ale silných je málo. Netřímá bič vlády jenom pro touhu po bezuzdném zabíjení, je třeba vyčkávat, hledat slabé místo, nabírat sílu. Přejde čas odplaty, přijde čas pomsty.

Jeskyní se rozléhá ohlušující řev, když se bezhlavé tělo hroutí k zemi. Raelag vstává ze svého křesla na galerii arény a do rukou bere zlatý pohár naplněný krví. Pomalu sestupuje po schodech, řev sílí. Písek nasáklý krví pod nohama...kapitán minotaurů pokleká před svým pánem, Raelag pozvedá kalich. „Krev dává sílu!“ , slova jenž patří nejsilnějšímu mezi válečníky jako pocta od jeho vládce...najednou myslí projde okamžik překvapení, krev vsáklá do písku arény plane oslepující zář v podivných vzorech...zakrvavená sekera s nenávistným řevem dopadá jako rozsudek popravčího.

Trpaslíci

V největší ze síní z kamene, v čele hodovního stolu sedí Wulfstan, obklopen těmi nejstatečnějšími z válečníků při jejich hostině. Čest a rod jsou jim nade vše, bojovali a vítězili

ve jménu svých předků. A nyní je třeba uctít hrdý národ ve jménu tradic v časech míru - u kovářských výhní, v hlubokých dolech i u hodovní tabule.

Hostina je v plném proudu, barva zabitých draků se už změnila nespočetněkrát a počet nepřátel roste tak jako počet prázdných sudů. Výzvy k souboji, usmíření i věčné hádky. Před Wulfstanem se objevuje v hromadě masa další korbelt...na chvíli... Zase to maso špatně uskladnili, jednomu se z toho skoro dělá zle...nebo snad...ach, prachmizerná smrt nehodná hrdiny.

Čtyři rozsudky smrti pro čtyři panovníky...

Tenké ostří dýky pro královnu Isabelu...ostří, které přesto neproniklo pláštěm zakrytým pancířem...a zrádce neochránilo, když jej panovnice ve rvačce svrhla do černé hlubiny nad nádvořím.

Skrytá bomba pro prvního nekromanta Aranthira...bomba, která rozmetala celý ročník akolytů, dva mistry i vraha...ale nesmrtelnou duši pána smrti nezasáhla, duši která už má nové tělo.

Kouzlo na svázání jeho moci a nabroušená sekera pro pána temných elfů Raelaga...kouzlo, které ale nezastavilo šipky z kuší strážců a sekera, před kterou jej o vlas zachránil kalich mrštěný do tváře minotaura.

Zákeřný jed pro trpasličího vůdce Wulfstana...jed, který by skolil i jeho milované medvědy, ale nepřekonal Wulfstanovo jako zakalený kov nezdolné tělo a touhu po smrti hodné hrdiny.

Kdo poslal vrahy? Odvěký nepřítel...zrádný spojenec? A proč? Ve kterém stínu číhá smrt? Co tu dělají orkové, kteří se objevili u hranic? Co je pravda a co klam...? První kapky krve byly prolity té noci...kapky krve, ze kterých zas budou šarlatové řeky...shromážděná vojska už čekají...smrt vrahům a zrádcům!